

LUCHTBEL

Van mijn trainer moet ik in de bocht op de buitenkant van mijn linkerschaats komen. "Je heup erin."

Ik tuur naar beneden maar wat ik ook zeg, met liefde of met dwang, mijn voet wil niet naar buiten zwikken.

"Jawel!" roept mijn trainer euforisch, "een beetje."

Ik zie of voel er niets van.

De oplossing vond ik thuis tussen mijn rommeltjes. Vanaf nu kan ik zien of ik echt op de buitenkant kom. Op de bovenkant van mijn linkerschaats heb ik een minuscuul waterpasje geplakt. Zo klein dat iedereen het ziet, maar ik negeer de vragende blikken.

In de bocht moet het luchtbelletje niet tussen de streepjes blijven staan, maar juist rechts daarvan.

Ik zit dieper dan ooit, manoeuvreer mijn lijf in alle mogelijke bochten en constateer dat het luchtbelletje alles doet, behalve wat ik wil. Een muur lummelaars verstoort mijn geconcentreerde zoektocht naar de ultieme balans en ik veeg alle pylonen van de baan.

Buiten de ijsbaan, op het plein bij de ingang, staat een kunstwerk. Een toren van immens grote opgestapelde cilinders. Roestvast staal. Ze zijn wat verschoven ten opzichte van elkaar. En als je goed kijkt zegt deze toren precies waar het bij schaatsen om gaat: omvallen maar toch blijven staan.